

de Konungen som satt wid den andra til honom: „Herr General, jag ber
„er, sätt er här, jag tycker mycket mera om at ha er på min sida, än
„tvärt emot mig.

Fast det är omdjeltigt at wänskapens upriktighet, och de behagligheter
som åtfölja en öppenhiertig conversation, kunna finnas i et sällskap där alla
de andras lycka dependerar af en enda; söker Konungen likwäl at lemna
alla den frihet som nånsin är möjlig, och jag har hört sägas, det han of-
ta tält nog starka genswar, med den bästa contenance i werlden. Han
har sjelf för mycket förstånd, och sätter för mycket wärde därpå hos an-
dra, för at på annat wis handla.

Något för sista månstringen såg man et märkligt prof på den frihet
man kan taga med denna Försten; och hwad som gör denna saken ännu
mera märkelig, är at den ej passerade wid bordet under måltidsron, utan
på et ställe, där all Militariske strånghet utöfwas.

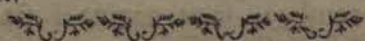
Twenne Regementen, af hwilka det ena hörde til General * * * woro
på fältet. Denna Officeraren älskar sällskaper, och frequenterar mera främ-
mande Ministrarne än någon annan Preussisk Officer, Konungen war efter
alt utseende wid elakt lynne. Under det Regimentet marcherade en front
på linien, sade han til Generalen som war wid dess sida; „ert Regemen-
„te Min Herre! är intet alignerat, och det är ej underligt; Ni förnödter
„hela er tid med at spela kort. Generalen commenderade halt; Ers Ma-
jestät sade han, wändande sig til Konungen, det är ej frågan om mina
Kort; men, war så nådig och se nu sjelf emt Regimentet ej är alignerat.
Linien war som efter et snöre, och Konungen wände sig bort utan at tala;
han syntes misnögd, intet med Generalen, utan med sig sjelf. En annan
wanlig Konung hade aldrig förlåtit at blifwa bewist om sin tort, men
denna Officeren har aldrig sedån haft anledning at tro det Konungen blif-
wit fördrnad.

Jag har redan sagt at det är aldeles omdjeltigt för hwem som hållt
at ha en tjenst hos Konungen af Preussen utan at upfylla sina skyldigheter.
Han är sjelf stilig och wärcksam, och fördrar fördenksfull at dess Ministrar
och tjenare skola wara det så mycket som han. Men också wisar han sig
råewis och nådig emot dem, som då de känna sina skyldigheter upfylla
dem med noggrannhet.

En Officer som länge warit hos Hans Majestät, sade mig härom dag-
gen: Konungen wet ganska wäl hwad som bde göras; och dess tjenare be-
höfwa ej frukta, det hom genom okunnogheter ger löjeliga eller stridiga Or-
dres, eller återtar eller ändrar dem. Han har för mycket förstånd, för stor
försarenhet och för god wissa därtil.

Aldrig har någon Favorit kunnat winna det minsta insteg hos denna
Försten uti alt hwad som angår affärer. Ingen wet bättre än han at
göra

göra förtjänad, emellan deras förtienster som tjena Riket, och deras, som bidraga til dess nöjen om han skulle åga dem. Den som med trohet och slit fullgöde sin tjenst, har ingen ting at frukta, om och, den Bel Esprit som dageligen åter wid Konungens bord, wore dess affwornaste fiende, åt draminst at han skulle befordras i hans fall, fast än den förra kas hån, da aldrig blir diktuden, är dess wärkelige förtienst ej dess mindre känd och wärderad. Och om någonsin den sednare wågade tiggja Konungens nåd för at wara nedrig, skulle dess företagande lända honom til skam; han skulle med föragt blifwa utwisad, och det onda han welat göra sin fiende, skulle drabba honom sjelf.

*Henriette, eller en händelse passerad här i Swerje, eburu man welat masquera den under diktade namn i anseende til den förnämsta släkten som ännu florerar i vårt land ifrån dessa Stam-Såder i rätt nedstigande linea på Swärde sidan.**

Mils Henriette war skön och rik; hennes Far war en rik Hanlande uti Staden Corke. Utskilliga Utskäre suckade för henne, men en enda hade rördt hennes hjerta. Det war en yngling som i några månader hade wistats i denna staden. Dess höflighet och dess seder tillkänna gäfwos en förnäm födels; Delfort war hans namn. Dess rivaler misunnade honom sin lycka, och undrade det han uppköt sitt giftermål. Delfort wille njuta de rättigheter som tillkommo Henriettes man, men blott kallos hennes Utskäre; han smickrade sig at winna sitt ändamål. Han ursäktade sig angående drögmålet med deras förening, och använde alla möjliga medel at förleda henne. Henriettes stränga dygd satte sig emot alla dess försök. Delfort som ej kunde lyckas utan genom wåld, bortförde sin Utskarinna under en promenade til en nära belägen landtgård, hwarest han gaf sig tillkänna at wara Lord Sheltons Son; blott genom wåld. ernådde han en brottlig lycka. Henriette förtwisad hade nog styrka at slita sig ur hans händer. Hon träffade på wägen sin Fars utskärade, och wisade dem sjelf den nedrigas hemwist på hwilken hon wille hämnas; hon återbar i samsnen af sin Far sin skam och sin olycka, och lät föra Delfort i fångelse. Hon åberopade sig lagarne, och åskade straff på den brottliga. Delfort började ångra sitt brott; han wäntade sin döds dom, och bad sina Dommare det honom måtte tillåtas at tala wid henne som han förolämpat: man bad Henriette samtycka härtil; hon instälde sig wid Domstolen, hwarest hela staden war församlad. Ni ser sade Delfort, huru långt min olycka har gått; jag har förtjent döden; eder medelmkan kan knopt frälsa mitt lif: men om ni samtyckte at gifva er med mig, torde mitt öde få et annat

utseende. Henriette gaf honom et förbittrat ögnakast: — „Jag tillstår at
 „det före endast ankommit på er at så min hand; jag estimerade er, men
 „nu anser jag er med föragt; jag är skyldig mitt kön et exempel som til-
 „fredsställer det. Den dödd som ni skal undergå, gifwer mig ej tillbaka den
 „åra som ni beröfwat mig, men den skal förfräcka de nedrige, som kan
 „hända skulle wilja härma er. Alla menniskor tyckte om detta swar; Dom-
 „marena beundrade det. Henriette återwann all sin åra, och ibland alla des
 „Åttfware war det ingen som icke ansåg hennes hand som den måst smickran-
 „de lycka. „Jag skal då dö, ropade Delfort? — I detta ögnablick trånge
 de en gubbe sig fram genom hopen, han kastade et förfräckt ögnakast på
 Dommarena och den brottsliga, samt namngaf sig för Lord Shelton. Un-
 derrättad om sin Sons brottsliga företagande, och den fara för hwilken
 han war utsatt, hade han skyndat sig för at winna nåd för honom, och
 för at tilfredsställa den han oförrättat. Det skådespel som wisade sig för
 hans ögon in jagade hos honom fräck och förwiflan; des sorg och ålder
 upwäckte allas medömkan, man beklagade honom, man skulle hafwa welat
 trösta honom; man underrättade honom om hwad som händt, och berätt-
 tade det Delforts nåd berodde på Henriette. Han kastade sig för hennes
 fötter; han tog hennes händer, wätte dem med sine tårar, och beswor
 henne at icke störta honom i grafwen, utan förlåta sin olyckliga Son.
 Henriette blef rödd, och hwem skulle icke röras? Hennes tårar blandades
 med Gubbens; hon kunde ej stå en Far som bad henne för sin Son;
 Ack! hwad naturen är wältalig, ropade hon! hon segrar; jag gifwer mig;
 måtte eder Son återkomma til sig sjelf, och följa den dygd som ni för ho-
 nom utstaken. Det är ej mera något brott, sade hon til Dommarena, eme-
 dan det ej är någon anklagare; Delfort är min Man. Man understref
 hennes dom; hon blef genast förenad med Delfort, som aldrig uphörde at
 tilbedja henne, at ångra och ersätta sina wilfarelser.

Epigramme.

Öfversättning ifrån Ahyriskan.)*

Då folk och tider å besatta
 Har jag mig tagit för at skratta
 Men at ej skratta mig ihjäl
 Så gråter jag ibland med skäl.

*) Inskadt.

N:o 26 utkommer den 17 Januarii.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe, 1783

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Skäcken,

N:o 26.

Stockholm den 17 Januarii 1783.

Tigren, Leoparden, Ulfwen och flera Djur, Sabel
för disgracierade Politici. *)

Ah ja, fördärfwet har länge sedan bemästrat sig människans natur; Begäret efter winst försämrar allas sinnen. Skamsfulla gåfwor, då de til inset göra estertankans bruk, förmdirka tillika Sanningen, och betaga wärligheten sin styrka: de förbigångna tidehwarfwen äro fruktsamma på stora brott: I allmänna och enskilda saker hwad wigt och styrka medförde icke skäncker hos forntidens wäldiga? Men när man dermed blott utsatte et Capital til det måst lönande Interelle, så hörde jag någon säga det wara den djupaste Stats-slughet at använda såkra medel til ändamåters winnande, at det är ganska wäl at föra människor på den stråten man wil hafwa dem. Detta war ju at wisa sin stickelighet, och sirt genomträngande förstånd?

Deßa skålen äro ej mina; lyhnen til dem jag antager för sanna och sägen deröfwer eder mening. Är det rättwisan, är det den sökandes rätt som lärer de Lagstoka at förswara motstridiga saker? I lären känna at Parternas rätt anses efter deras förmodgenhet, deras börd, och deras ålder. Om detta skärskådandet får namn af rättwisa, huru wil man skäligen begära at egenskaper, förstånd och wisshet skola wara gångbara mynt hos til exempel et Galante Fruntimmer (Mine Läsare förstå mig wäl) hwars ågande erhålles enligt tariffen, och handteras såsom en handels wara, så til inköp som ågande? skriften säger wäl: Människan är böjd til det onda; blir det då eder tanka at denna böjelsen ursäktar den onda.

Wi

*) Insändt och öfversatt ifrån Engelstän.

Widare weten J, at Epoquen för fördärfwet bör sökas uti långt af-
 skilda Tider, och at denna smittan har öfvergått alla Länder; at de stora
 fordom, då de sunno sig wid brädden at brädstöras, och förfräccte öf-
 wer bräddjupet, satte emellan sig och faran en förskansning af syflor,
 äriiga underhåld, skäncker, mutor och gåswor. De uppehölllo således et
 dem annan förestående fall, och försäkrade sig om hjelp utur faran.
 De regerade såsom Despoter; de undertryckte utan minsta blygsel, och
 deras låga slaswar uphöjde den handen som utkastade til dem Guldet.
 Folket blef på det owardigaste sätt bedraget, nidingar tillskansade sig namn
 och wärdigheter; de innehade de förnämsta syflor, under det at utmärkta
 sinnes egenskaper och förtienst lågo utom all söda och ära i glömska.

Ni olyckeliga! som nu förjorat förtroendet och med den all er makt,
 huru är det? jag saknar edart wanliga, högfärdiga och odrägeliga upföran-
 de, ja, alla de små smickrare som omringade Edra Personer, hafwa för-
 swunnit! Sen J Eder ännu omwärda af legda Lof-Diktare, eller
 Böcker prydde med Edart namn, eller skrifter swärtade med Edert lof?
 nej, denna salika hopen som delade winsten af edert rof söljer altid samma
 motiver, och är således nu den första at göra kunnigt Edart handwärf,
 Edra affigter, Edra uträkningar, Eder swaga sida, och Edra fattiga förtienst-
 ster. J hafwen ju skapat dessa Creatur, de kunna då ej annat än likna Eder.

Lejonet är oförnekneligen det mäktigaste Djuret: Des styrelka och ädels
 mod bewisar des öfwerlägsenhet. Jefe desto mindre war wäldet ansförtrode
 åt Ulfwar, liksom förmodigheten at gapa och sluka wore tilräckelig egenkap
 för at kunna regera i skogar.

En utaf detta släget, högdragen, falsk och egennyttig präskade sko-
 gens inwånare. Han tillskansade sig deras egendom och trampade Lagar-
 ne under fötterna för at måtta sitt swalg. Redan gaf et allmänt knor-
 rande tilkänna misundje; Allmänherens hat följde därpå, och de upretades
 röster trängde sig fram til Ministerns öron. Droad utaf sammets sting och
 hemliga förewitelser, tilbragtes nätterna med betraktelser öfwer sitt tillstånd,
 och han blef på det häftigaste plågad utaf den saseliga synpunkten: des
 annalkande onåd.

„Jag skal skapa mig wänner, sade han, som skola hjelpa mig qwar,
 „blifwa i min ställning, och derigenom skal jag tvinga mina owänner til
 „tystnad. Ja, dem til trots, skola dessa nya förbunds-bröder befasta
 „mitt wälde, och deras wannmäktiga rop skal snart gifwa mig ämne til åtlöje.

Entigt sitt beslut sökte han utan opskof winna de ädlaste Djuren,
 han kryper för dem, smickrar dem, förekommer deras begär; men dessa
 rådis

rådiga och modiga Djuren förkastade detta låga krypande, och ansågo för nedrigt at tjena til en wäldswerckares wärcktyg, det war wida under deras wärdighet. Gunsten war likwäl det enda stöd, som skulle uppehålla honom: Han dömdo andra Djur efter sig, trodde således det han skulle för gäswor eller mutor köpa sig lof, predikanter, hwars skriande om storwärdck skulle förtaga det allmännas rop om nidingswärdck; men skänker som äro säkra tecken til en orättmätig sak gifwa inga skäl at ärligt sinna de skiljesmän. Likwäl wägra intet alltid Djurens klöswar det, för hwilket menniskorna gärna utsträcka händren.

En snål Eckorre beweltes wid åsynen af några mandlar; Den sala Borgen sålde sig för ryggstycket af en Hjort; Råswens nit upeldades för en Hönas offerande på des Altare, och Upan ökade denna hopen, sedan hon smakat de råtter som blifwit på hennes lott.

Ehuru det war, så stupade Ulfwen dock wid det Allmänna hatets förtwiflade onfall, och i des fall uprefser staten sig. En Leopard åtog sig allas bästa, uptræcker Minister knepen, och bemäktigar sig styret. De nedriga, låga, förakteliga och usla Hof-smickrare löpa hopetals at få wisa sin nit och tilbjudja honom deras tjenstfärdighet.

Eckorn talade i fullt språng, och påstod det alla bedragare borde hängas, men underlät icke tillika med en ödmjuk och sawattrände stämnia låta höra at han borde få utur den Kongeliga skatten, årminstone en Frankmandel. Då Borgen blef warse at man brukade hushåldning, inskränkte han sina begär och sade sig wara nöjd med et Lamhuswud. Råswen med all sin wältalighet bewisade at des begäran om en Fogel icke war obillig. Upan sade, at des århäswor, språng, och apespel ej kunde belönas med mindre än et par nötter.

„Glyn från min åsyn sålde Diur; ropade Leoparden, edert sala tanke, Resärt är mig förhateligt. När man ej har annan affigt än det allmänna bästa, behöfwer man ej köpa wänner och den affatta Ministern har gmsider genom edert upförande fått lära, at man aldrig kan köpa sådana men wäl nyttiga wärcktyg, likwäl til en wif tid.

War om Franska Räckarna i *Stockholms Posten* för d. 4 Januarii. *)

Den där tredje systern som i år fordras til Stockholms Postens upköpande och som i år just selas mig, gör, at jag nödgas läsa Bladet på et Caf-

*) Insände.

Caffe-Hus. Det hvarken påsar, eller är det alltid tillfälle at smusta det hos sig, jag nödgas då (när jag wil swara) lita på minnet — är det falskt så blir hela min apologie falsk, men hwad jag kan lofwa med säkerhet, är at den ej skal blifwa widlöftig.

Auctor tror jag, klandrar den Franska eller snarare nationella Europeiska drägtens anläggande å nyo hår i Swerje på den grund: at i wår Första Scribents så wäl som Första Medborgares Reflexioner: sparsamheten och nyttan, det enda ändamålet med våra jactor, pjäckor, och kappor så tydeligen är bewist.

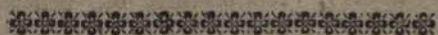
Jag har dessa ypperliga grundsanningar, men jag läser tillika Pag. 7. „Om denna ändring (med kläddrägten) blott har til föremål at för
„altid utstånga Utländska moder, om den wärcställes genom efterdömen,
„genom hogen at behaga sina Förmän, genom lusten at likna de förnämsta,
„om den sker utan twång, om den är mera beqwäm, mera warm, mera
„gjord efter Climatets skick, och framsör alt mindre kostsam.

Det är med inga andra än dessa förbehåll, Nationella drägten är antagen, och jag lemnar til Herr Patriotens eget eftersinande, huru wida de äro opfylta — Jag wil blott ansöra det, genom efterdömen, genom hågen at behaga sina Förmän, genom lusten at likna de förnämsta hår i Riket.

När Hern säger, at Seigneuren med blå bandet antagit Franska väcken, som Han också gjordt, så är det efterdöme, så behagar man sina Förmän, så liknar man de förnämsta hår i Riket när man gör så med. Herr Patrioten lär weta: at efter den wälgörande Philosophien är lydriad och Subordination själen i alla wärf, och det skulle wara ganska sturiskt at klåda sig på annat sätt.

Jag beklagar endast den fattiga som intet har råd at följa så höga efterdömen, at behaga sina Förmän, at likna de förnämsta hår i Riket.

Europé.

*Epigramme. *)*

„Nå Gud ske lof jag får min sällhet dyrcka
Skrek en — men hör! bewis at det är sant?
Jag kommer nu ifrån Sanct Jacobs Kyrka
Där huset midt emot jag blef Comediant.

*) Inlåadt.

N:o 27 utkommer den 20 Januarii.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1783.

